

Arrest

nr. 294 002 van 11 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 februari 2023 tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. LAHAYE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 december 2022 dient de verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 9 januari 2023 wordt een terugnameverzoek aan de Oostenrijkse autoriteiten verstuurd, aangezien de verzoeker in Oostenrijk op 30 april 2022 reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend.

Het terugnameverzoek wordt niet binnen de door artikel 25, lid 1, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) voorziene termijn beantwoord.

Op 24 januari 2023 stemden de Oostenrijkse instanties derhalve via een *tacit-agreement* toe om de verzoeker terug te nemen.

Op 27 januari 2023 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing houdt in dat niet België maar wel Oostenrijk bevoegd is voor de behandeling van het door de verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming en zij legt de verzoeker op om zich binnen de tien dagen aan te bieden bij de Oostenrijkse autoriteiten. De verzoeker dient tegen deze beslissing op 24 februari 2023 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Deze zaak is gekend onder het nummer RvV 288 984.

Op 3 februari 2023 wordt de verzoeker gehoord door een zogenaamde ICAM-coach (ICAM = *Individual Case Management*).

Op 15 februari 2023 treft de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een besluit tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Het betreft het thans bestreden besluit, dat als volgt is gemotiveerd:

“(…)

Overwegende dat

de genaamde / de persoon die verklaart te heten A. S. (...)

geboren te K. (...), op (...).2001

van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 15.02.2023 (1)

Overwegende dat op 24/01/2023 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 25.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 30/01/2023 een beslissing ‘bijlage 26^{quater}’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 15/02/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 07/02/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene zijn bijlage 26^{quater} werd hem op 30/01/2023 persoonlijk betekend, waarbij hij ook een uitnodiging kreeg om op 31/01/2023 aanwezig te zijn voor zijn eerste ICAM-gesprek. Betrokkene was aanwezig op zijn eerste ICAM-gesprek. Betrokkene werd nog eens uitgelegd wat zijn opties waren en de mogelijke gevolgen per optie. Betrokkene was helemaal tegen een (vrijwillige) terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat (Oostenrijk). Op 03/02/2023 had betrokkene zijn tweede ICAM-gesprek. Betrokkene was op de hoogte van al zijn opties en kon deze herhalen voor de ICAM-coach, en hij verklaarde het opvangcentrum te willen verlaten en te willen vertrekken naar een privéadres. Betrokkene verliet die dag het centrum en gaf als privéadres: (...)straat 31 bus 4, 2490 Balen. Op 07/02/2023 voerde

de politie van PZ Balen-Dessel-Mol een adrescontrole uit. De politie trof een andere bewoner aan op het adres: N. B.(...). Deze bewoner verklaarde dat betrokkene niet verblijft op het adres maar in een asielcentrum of een post van het Rode Kruis in Brussel zou verblijven. Hieruit dient te worden besloten dat betrokkene niet verblijft op het adres dat hij onze diensten heeft doorgegeven bij het verlaten van het opvangcentrum Zaventem, en bijgevolg als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden.
(...)"

Sinds 23 februari 2023 verblijft de verzoeker in een opvangcentrum van Fedasil te Jodoigne, nadat hij werd weggehaald uit een kraakpand in de Paleizenstraat te Brussel.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel maakt de verzoeker gewag van een kennelijke appreciatiefout en van een schending van artikel 29 van de Dublin III-verordening, van het fundamenteel recht op een eerlijke administratieve procedure als principe van Europees recht en gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het recht om te worden gehoord, van de formele en de materiële motiveringsplicht voorzien door artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

"1. AANGEHAALDE NORMEN

Artikel 29 van de Dublin-Verordening:

« 1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

3. Indien een persoon ten onrechte is overgedragen of indien een overdrachtsbesluit in beroep of na bezwaar wordt vernietigd nadat de overdracht heeft plaatsgevonden, neemt de lidstaat die de overdracht heeft verricht, de betrokkene onmiddellijk terug.

4. De Commissie stelt door middel van uitvoeringshandelingen eenvormige voorwaarden vast voor het overleg en de uitwisseling van informatie tussen de lidstaten, met name in geval van uitgestelde of te laat verrichte overdracht, overdracht na impliciete aanvaarding, overdracht van minderjarigen of afhankelijke personen, en overdrachten in de vorm van gecontroleerd vertrek. Die uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure »

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevante stukken die zich in het dossier bevinden.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en « que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook « en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle » (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 74/2014 van 8 mei 2014 het belang benadrukt van de belangen die de verplichting tot formele motivering beoogt te waarborgen op de volgende wijze (B.9.5) :

« Le droit à la motivation formelle permet de renforcer le contrôle juridictionnel sur les actes administratifs à portée individuelle et le respect du principe de l'égalité des armes dans le cadre du contentieux administratif.

L'obligation de motivation formelle, qui doit permettre à l'administré d'apprécier s'il y a lieu d'introduire les recours dont il dispose, manquerait son objectif si cet administré ne parvient à connaître les motifs qui justifient la décision qu'après qu'il a introduit un recours. »

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Het recht op een eerlijke administratieve procedure, met inbegrip van de beginselen van behoorlijk bestuur, de zorgplicht, en het recht om te worden gehoord, vereisen dat verwerende partij de vreemdeling uitnodigt, of ten minste "in staat stelt", om argumenten aan te voeren tegen de beslissingen die hij voorstelt te nemen (onderstreping toegevoegd) :

« qu'eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause; qu'il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire (...); que seule une telle invitation offre, par ailleurs, une possibilité effective et utile à l'étranger de faire valoir son point de vue; » (C.E. n°230293 du 24 février 2015, nous soulignons ; voy. également C.E. n°230257 du 19.02.2015 ; CE n°233.257 du 15.12.2015 ; CE n°233.512 du 19.01.2016 ; CCE n°141 336 du 19.03.2015 ; CCE n°146 513 du 27.05.2015 ; CCE n° 151.399, du 31.08.2015 ; CCE n°151890 du 7.09.2015 ; CCE n° 157.132, du 26.11.2015 ; CCE n° 151.890, du 7.09.2015; CCE n° 151.399, du 31.08.2015).

2. ONTWIKKELING VAN HET MIDDEL

2.1. Eerste onderdeel

Verzoeker beroept zich op een motiveringsgebrek, een schending van de zorgvuldigheidsplicht en een schending van artikel 29, lid 2, van de Dublinverordening, aangezien verwerende partij geen geldige motivering aanvoert voor de verlenging van de termijn, noch een geldige motivering geeft voor het feit dat verzoeker "is ondergedoken" in de zin van deze bepaling.

De motiverings- en zorgvuldigheidsplicht, alsook artikel 29.2 van de Dublin-Verordening zijn miskend, omdat de beslissing niet passend gemotiveerd daar een "onderduiking" is niet op afdoende wijze aangetoond door verwerende partij, en de motivering en stukken van het administratief dossier zijn onvoldoende om een verlenging van de termijn te oordelen.

De motivering luidt als volgt:

[...]

Verwerende partij gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoeker twee weken op straat heeft gewoond en dat hij vervolgens naar het Jodoigne-centrum is gegaan, waar hij een andere ICAM-afpraak had, voordat het besluit tot verlenging van de termijn van zes maanden aan verzoeker werd betekend.

Verwerende partij kon dus niet onkundig zijn van de verblijfplaats van verzoeker op het moment van de kennisgeving van de beslissing. Er kon dus geen sprake zijn van "vlucht" in de zin van de Dublinverordening.

Integendeel, het feit dat verzoeker zich op straat bevond, maakte het hem eenvoudigweg onmogelijk een nieuw adres te kiezen waar hij door de Dienst vreemdelingenzaken kon worden bereikt.

Aangezien verzoeker echter via zijn vroegere advocaat beroep had ingesteld tegen bijlage 26 quater, was het voor de Dienst vreemdelingenzaken perfect mogelijk om met deze advocaat contact op te nemen om informatie over verzoekers verblijfplaats in te winnen, hetgeen de verwerende partij wegens gebrek aan zorgvuldigheid en voorzichtigheid heeft nagelaten.

Bovendien kon verweerder er niet onwetend van zijn dat er een risico op dakloosheid bestond toen de politie van Balen meldde dat verzoeker zich in een centrum van het Rode Kruis in Brussel bevond, gezien de opvangcrisis die al maanden in België woedt en waarvoor verweerder bij vele zaken partij is en werd al door Rechtbanken veroordeeld.

Uit de afwezigheid van verzoeker op 7 februari leidt de verwerende partij af:

- Dat verzoeker geen juiste informatie heeft verstrekt met betrekking tot zijn woonplaats;
- Dat hij geen nieuw woonadres heeft opgegeven;
- Dat hij buiten bereik van Dienst Vreemdelingenzaken poogt te blijven;
- Dat hij moet worden beschouwd als een voortvluchtige;

De motivering is onjuist en wordt tegengesproken door het administratief dossier. Verwerende is schuldig aan een manifeste appreciatiefout, of ten minste moet er vastgesteld worden dat de motivering niet gevolgd mag worden, en niet wordt gestaafd door de stukken van het administratief dossier:

- Verzoeker heeft telkens zijn verblijfplaats aan Dienst Vreemdelingenzaken gedeeld;

- Vanwege een geval van overmacht (dakloosheid) kon hij twee weken lang zijn adres niet opgeven;
- Uit geen enkel stuk van het administratief dossier blijkt dat verzoeker ondergedoken was;
- Twee weken later werd verzoeker terug in een opvangcentrum te Jodoigne, waar de DVZ een ICAM-afpraak met verzoeker heeft gehad. DVZ kan dus niet stellen dat verzoeker voortvluchtig was, aangezien hij op de afspraak is verschenen;
- Verzoeker heeft niet getracht de autoriteiten te ontwijken of buiten bereik te blijven, hij was er gewoon op straat tijdens twee weken en er werd aan politie gedeeld dat hij in een centrum in Brussel verblijft;
- Verwerende partij toont niet aan dat zij heeft getracht verzoeker op een andere dag te bereiken (een week later bijvoorbeeld);
- Als verwerende partij twee weken had gewacht, had verzoeker zijn nieuwe woonadres in Jodoigne kunnen delen;
- De omstandigheden waarin verzoeker zich bevond, kunnen op goede gronden verklaren waarom hij zijn nieuwe verblijfplaats niet onmiddellijk kende.
- Een raadsman treedt op voor verzoeker, wat verwerende partij ook wist, maar verwerende partij heeft geen poging gedaan om in contact te komen met die raadsman om zich over verzoeker te informeren of om mee te geven dat de overdracht van verzoeker binnen de 6 maanden materieel onmogelijk zal worden;

In casu is er geen sprake van vlucht, en verwerende partij, kan de overbrengingstermijn in dergelijke omstandigheden niet verlengen. De beslissing is niet passend gemotiveerd. Er zij aan herinnerd dat artikel 29 van de Dublinverordening bepaalt dat de overdracht “zo spoedig als praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen zes maanden” moet plaatsvinden. Deze termijn kan bij wijze van uitzondering worden verlengd indien de betrokkene is “ondergedoken”.

In het arrest Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik (C-163/17) heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie het begrip “onderduiken” van artikel 29.2 van de Dublin-Verordening geïnterpreteerd (eigen onderstreping):

“56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.”

Zoals herinnerd door Uw Raad in een recent arrest nr. 278 132 van 29 september 2022:

“Uit het voormelde arrest Jawo, waarop beide partijen zich baseren, blijkt dat de Dublin III-verordening de bepaling “onderduiken” niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven (punt 63).”

Verder stelt Uw Raad vast dat:

“De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie in het arrest Jawo in punt 56 louter heeft gesteld dat:

“In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.”

Bijgevolg duidt het Hof van Justitie in deze paragraaf louter op het intentioneel element van zich “opzettelijk onttrekken aan” de autoriteiten. Het Hof van Justitie heeft verder geenszins gesteld dat de term “onderduikt” zoals gebruikt in artikel 29, lid 2 van de Dublin III-verordening zou moeten ingevuld worden als de wijze waarop de Terugkeerrichtlijn en het Terugkeerhandboek de term “risico op onderduiken” definiëren. De term “risico op onderduiken”, zoals gedefinieerd in artikel 2, n van de Dublin III-verordening, komt overigens verder enkel nog voor in artikel 28 van de Dublin III-verordening dat specifiek betrekking heeft op de gevallen waarin de lidstaten de betrokken persoon in bewaring mogen houden om overdrachtsprocedures overeenkomstig deze verordening veilig te stellen wanneer er een significant risico op onderduiken van een persoon bestaat. De Raad heeft reeds gesteld in zijn arrest nr. 237 903 in verenigde kamers van 2 juli 2020 dat:

“Aldus moet worden besloten dat de bepalingen van artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet een verduidelijking vormen van het begrip “risico op onderduiken” zoals bedoeld in artikel 28.2 van de verordening nr. 604/2013, waarvan het bestaan moet worden vastgesteld bij het nemen van een beslissing tot bewaring met het oog op overdracht en dat de overheid moet toelaten om een risicoanalyse te maken van de kans dat de verzoeker om internationale bescherming “zal onderduiken”. Dit heeft geen uitstaans met het begrip “onderduikt”, zoals bedoeld in artikel 29.2 van de voormelde verordening. Het begrip “onderduikt” in artikel 29.2 wordt in het arrest Jawo van het Hof van Justitie duidelijk gedefinieerd als “ondergedoken is” (§53). De verwijzing naar artikel 1, § 2 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet dienstig. De verwerende partij kan geen eigen invulling geven aan het begrip “onderduikt” van artikel 29.2 van de verordening nr. 604/2013 door te verwijzen naar de criteria die erop zijn gericht het bestaan vast te stellen van een “risico op” onderduiken zoals bedoeld in artikel 28.2 van dezelfde verordening, dat wordt aangewend om een verzoeker om internationale bescherming in bewaring te kunnen nemen.”

Er zij op gewezen dat deze rechtspraak haaks staat op de praktijk van verwerende partij, en met name op haar beoordeling en besluitvorming in deze zaak:

- De verlenging van de termijn moet uitzonderlijk blijven, gelet op het doel van snelheid: een verlenging met een jaar is in dergelijke omstandigheden niet gerechtvaardigd voor zover de verwerende partij weet waar verzoeker zich bevindt;
- Indien in de door het Hof in punt 62 genoemde omstandigheden kan worden aangenomen dat de betrokkene is “ondergedoken”, dat wil zeggen zich “opzettelijk” heeft onttrokken, kan een verlenging niet worden gebaseerd op het feit dat de betrokkene op straat momenteel verblijft tijdens twee weken (uitzonderlijke omstandigheden) en dat het voor hem niet mogelijk was om een verblijfadres te geven daar had hij op dit moment geen adres van verblijf;

Bovendien had Uw Raad ook in zijn bovenvermelde arrest benadrukt dat:

“Verder kan de Raad verweerder wel volgen dat overweging 24 van de Dublin III-verordening vrijwillige overdracht aanmoedigt en dat in het arrest Jawo erop wordt gewezen dat het de bedoeling is de persoon zo snel mogelijk over te dragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Daarom juist wordt in punt 60 erop gewezen dat de verlenging van de termijn uitzonderlijk moet zijn, namelijk als de lidstaat in de materiële onmogelijkheid is om de overdracht uit te voeren door het feit dat de verzoeker in de gevangenis zit of is ondergedoken. In casu kon evenwel op basis van de vaststellingen van verweerder, namelijk dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de uitnodiging voor een gesprek met de ICAM-coach op 12 april 2022 en uit het feit dat hij op twee opeenvolgende dagen in mei 2022 niet aan te treffen was op zijn adres, waarbij uitdrukkelijk door medebewoners aan de politie werd gemeld dat verzoeker daar verblijft doch enkele dagen bij vrienden was, niet redelijkerwijs worden geconcludeerd dat er sprake was van een materiële onmogelijkheid om de overdracht tijdig uit te voeren.”

Dit arrest in van toepassing in casu. Verwerende partij toont niet aan dat zij in de materiële onmogelijkheid is om de overdracht uit te voeren door het feit dat de verzoeker is ondergedoken (quod non).

Er kan niet worden geconcludeerd dat er sprake is van een intentie van verzoeker om zich buiten het bereik van de Belgische autoriteiten te houden.

Uw Raad heeft in zijn rechtspraak ook het begrip “vlucht”/onderduiken geïdentificeerd in verband met de vraag of de betrokkene zijn of haar woonadres van de autoriteiten wou verbergen (RVV n°153 674 du 30 september 2015, eigen onderstreping):

“Het staat vast dat de Franse autoriteiten op 19 februari 2015 verwerende partij meedeelden haar overnameverzoek van 16 december 2014 in te willigen en verwerende partij vanaf die datum over een termijn van zes maanden beschikte om verzoekende partijen over te dragen. Uit het door verwerende partij neergelegde administratief dossier kan daarnaast enkel worden afgeleid dat verzoekende partijen werden ondergebracht in een opvangcentrum van het Rode Kruis te Antwerpen en verwerende partij op 4 mei 2015 bericht ontving dat verzoekende partijen er op die datum – meer dan twee maanden nadat de bestreden beslissingen waren genomen – nog steeds verbleven. Ter terechtzitting brengt de raadsman van verzoekende partijen daarnaast een stuk aan waaruit blijkt dat hij verwerende partij bij aangetekend schrijven van 24 juli 2015 op de hoogte stelde van het feit dat verzoekende partijen verhuisden en hij hun nieuw verblijfsadres meedeelde. Er zijn derhalve geen aanwijzingen dat verzoekende partijen poogden hun verblijfsadres te verbergen voor verwerende partij en dat zij dus onderdoken waardoor een langere overdrachtstermijn zou kunnen worden gehanteerd. Verwerende partij toont dit ook niet aan.”

Het middel is gegrond.

2.2. Tweede onderdeel

Verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden en verzoekers recht om te worden gehoord werd geschonden, daar verzoeker niet in de gelegenheid werd gesteld om zijn argumenten effectief en nuttig te doen gelden tegen een potentieel “vluchtrisico”/risico op onderduiking aangezien hij niet op de hoogte werd gebracht van de belangrijke elementen die in het beslissingsvormingsproces naar voren moeten worden gebracht om zijn belangen te verdedigen.

Zoals hierboven benadrukt mag verwerende partij maar tot de conclusie komen dat de betrokkene onderduikt, en het termijn verlengen, indien bewezen wordt dat de gevolgen van een onderduiking zoals bedoeld in artikel 29 Dublin-Verordening hem werden uitgelegd, dat hij werd op geldige wijze ingelicht. Uit niets blijkt dat deze informatie aan verzoeker werden meegedeeld, en dit mag, aangezien het belang daarvan, ook niet verondersteld worden (zie ook art. 4 Dublin Verordening).

Had verwerende partij de rechten van verzoeker geëerbiedigd en had zij hem naar behoren geïnformeerd en toegestaan zijn argumenten met betrekking tot een voorgestelde verlenging van de overplaatsingstermijn naar voren te brengen op grond van het feit dat hij zou “ondergedoken” zijn, dan zou verzoeker verschillende elementen hebben ingeroepen die van invloed zouden zijn geweest op het beslissingsvormingsproces, met name:

- Dat hij nu in het centrum te Jodoigne verblijft;*
- Dat hij correcte informatie heeft verschaffen betreffende zijn verblijfplaats;*
- Dat hij enkel van 7 februari tot 23 februari op straat woonde omdat er geen plaats meer in opvangcentrums was;*
- Dat hij bleef en blijft ter beschikking van verwerende partij en dat hij dus niet “buiten bereik” of “op de vlucht” is; dit is ook het geval via zijn vorige raadsman; verweerster heeft niet eens geprobeerd om via zijn vorige raadsman contact met verzoeker op te nemen alvorens te verklaren dat hij was “gevlucht”, hetgeen “een minimum” is voor een relevante en geïnformeerde beslissing, met eerbiediging van het recht om te worden gehoord;*
- Dat een verlenging van de termijn van één jaar geen rekening houdt met de huidige en persoonlijke situatie van de verzoeker: waarom de maximumtermijn voor verlenging opgelegd wanneer verzoeker duidelijk niet onderduikt of onvindbaar is?*
- Dat hij aan zijn medewerkingsverplichtingen heeft nakomen aangezien hij op 14 maart 2023 naar een ander ICAM-interview is gegaan (stuk 7);*

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zaak C-163/17 (Abubacarr Jawo/Bundesrepublik) bevestigd dat het van belang is “gedublineerde” personen te informeren voordat tegen hen een beslissing tot verlenging van de overbrengingstermijn wordt genomen (eigen onderstreping):

“62. Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

63. In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

64. Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.”

Verwerende partij kan zich niet beroepen op het feit dat verzoeker “onvindbaar” was om zich te onttrekken aan de verplichting om zijn recht te worden gehoord te eerbiedigen en de nodige voorzorgsmaatregelen te treffen, aangezien verzoeker gemakkelijk kon worden gelokaliseerd via zijn raadsman.

In casu heeft verwerende partij niet de nodige voorzorgsmaatregelen genomen om ervoor te zorgen dat verzoeker naar behoren werd geïnformeerd over zijn rechten en verplichtingen in het kader van de Dublinprocedure.

Evenmin heeft zij getracht naar behoren informatie in te winnen over de vermeende “vlucht” die zij hem in de beslissing toeschrijft.

Verwerende partij, die het initiatief heeft genomen de overdrachtstermijn te verlengen, waarvan de gevolgen ongunstig zijn voor verzoeker, aangezien hij zijn verzoek tot internationale bescherming in België wenst voort te brengen en deze beslissing dit in gevaar brengt of althans vertraagt, had zich naar behoren moeten informeren en verzoeker moeten uitnodigen om zijn argumenten naar voren te brengen.

Door dit niet te doen, alhoewel verzoeker informatie had kunnen geven die de beslissing had kunnen beïnvloeden, heeft verwerende partij de betrokken regels niet nageleefd.

Het middel is gegrond.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in artikel 62, §2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit op duidelijke wijze vermeldt dat toepassing wordt gemaakt van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening. De juridische grondslag is dus duidelijk.

Daarnaast bevat het bestreden besluit ook een motivering in feite. De verweerder stelt met name dat de overdrachtstermijn wordt verlengd omdat uit het verslag van de woonstcontrole van 7 februari 2023 blijkt dat de verzoeker niet verblijft op de opgegeven woonadres. Hierbij wordt toegelicht dat de bijlage 26^{quater} in persoon aan de verzoeker werd betekend, waarbij hij werd uitgenodigd voor een eerste ICAM-gesprek, waarop hij aanwezig was en hem werd uitgelegd wat zijn opties waren en wat de mogelijke gevolgen zijn per optie. De verweerder vermeldt dat de verzoeker aangaf helemaal tegen een vrijwillige terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat, Oostenrijk, te zijn. Op het tweede ICAM-gesprek op 3 februari 2023 bleek dat de verzoeker op de hoogte was van al zijn opties en hij deze ook kon herhalen, maar hij verklaarde het opvangcentrum te willen verlaten en te willen vertrekken naar een privéadres: (...)straat 31 te Balen. De verweerder geeft voorts aan dat de politie van de politiezone Balen-Dessel-Mol op 7 februari 2023 een adrescontrole uitvoerde, waarbij de politie op dit adres een andere bewoner (N.B.) aantrof. Deze bewoner verklaarde dat de verzoeker niet verblijft op het betrokken adres, maar in een asielcentrum of een post van het Rode Kruis te Brussel. Hieruit besluit de verweerder dat de verzoeker niet verblijft op het adres dat hij heeft doorgegeven bij het verlaten van het opvangcentrum te Zaventem en dat hij bijgevolg als ondergedoken dient te worden beschouwd. Er wordt nog benadrukt dat het de verzoeker toekomt om correcte informatie te verschaffen over zijn verblijfplaats en het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om uit te zoeken waar de verzoeker al dan niet effectief verblijft. De verweerder benadrukt tevens dat de verzoeker geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en dat hij geen contact meer opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken zodat hieruit moet worden besloten dat de verzoeker buiten het bereik van de Dienst Vreemdelingenzaken wenst te blijven en als ondergedoken moet worden beschouwd.

Aldus kunnen de motieven die het bestreden besluit onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de opgegeven motivering niet afdoende zou zijn om te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden besluit is genomen. In tegendeel blijkt uit de inhoudelijke kritiek die de verzoeker naar voor brengt dat de geboden motieven voor de verzoeker afdoende zijn om de juridische en feitelijke toedracht te begrijpen.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de in het bestreden besluit opgegeven motieven, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De Raad stelt vast dat de overdrachtstermijn oorspronkelijk liep tot en met 25 juli 2023 (datum terugnameakkoord + 6 maanden, cf. artikel 29, lid 1, Dublin III-verordening). Indien de verzoeker echter in de tussentijd ondergedoken is, kan de overdrachtstermijn, krachtens artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, rechtmatig verlengd worden tot maximaal achttien maanden.

De kwestie of de verzoeker kan beschouwd worden als “ondergedoken”, moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof van Justitie in de zaak C-163/17 aan artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening heeft gegeven (HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Duitsland*, C-163/17).

In dit arrest *Jawo* heeft het Hof zich hieromtrent als volgt uitgesproken:

“53 Aangaande de vraag onder welke omstandigheden ervan kan worden uitgegaan dat de verzoeker „ondergedoken is” in de zin van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening, dient te worden vastgesteld dat de verordening hierover geen nadere toelichting verstrekt.

54 De Dublin III-verordening bevat immers geen definitie van het begrip „onderduiken”, en geen enkele van de bepalingen ervan specificeert uitdrukkelijk of dat begrip vooronderstelt dat de betrokkene de bedoeling had om zich aan het gezag van de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

*55 Volgens vaste rechtspraak van het Hof vereist de uniforme toepassing van het Unierecht dat, wanneer een bepaling van Unierecht voor een bepaald begrip niet naar het recht van de lidstaten verwijst, dat begrip in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt (arrest van 8 maart 2018, *DOCERAM*, C-395/16, EU:C:2018:172, punt 20 en aldaar aangehaalde rechtspraak).*

56 In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.(eigen onderlijning en markering)

57 De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

58 Uit de overwegingen 4 en 5 van de Dublin III-verordening blijkt immers dat deze verordening beoogt een duidelijke en hanteerbare methode vast te stellen, die gebaseerd moet zijn op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria, om snel te kunnen vaststellen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van die bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

59 Gelet op deze doelstelling van een snelle behandeling wordt met de in artikel 29, lid 1 en lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening bepaalde overdrachtstermijn beoogd ervoor te zorgen dat de betrokken persoon zo snel mogelijk daadwerkelijk wordt overgebracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van diens verzoek om internationale bescherming, en tegelijkertijd – gelet op de aan de overdracht verbonden praktische complicaties en organisatorische problemen – de beide betrokken lidstaten de nodige tijd te geven om overleg te plegen over de totstandbrenging van de overdracht, en meer in het bijzonder de verzoekende lidstaat in staat te stellen de wijze waarop de overdracht zal plaatsvinden te regelen (zie in die zin arrest van 29 januari 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, punt 40).

60 In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.

61 Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

62 Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

(..)

65 Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.

(...)

70. Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.”

2.2.3. In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Overwegende dat op 15/02/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- Uit het verslag van de woonstcontrole van 07/02/2023 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.

Betrokkene zijn bijlage 26quater werd hem op 30/01/2023 persoonlijk betekend, waarbij hij ook een uitnodiging kreeg om op 31/01/2023 aanwezig te zijn voor zijn eerste ICAM-gesprek. Betrokkene was aanwezig op zijn eerste ICAM-gesprek. Betrokkene werd nog eens uitgelegd wat zijn opties waren en de mogelijke gevolgen per optie. Betrokkene was helemaal tegen een (vrijwillige) terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat (Oostenrijk). Op 03/02/2023 had betrokkene zijn tweede ICAM-gesprek. Betrokkene was op de hoogte van al zijn opties en kon deze herhalen voor de ICAM-coach, en hij

verklaarde het opvangcentrum te willen verlaten en te willen vertrekken naar een privéadres. Betrokkene verliet die dag het centrum en gaf als privéadres: (...). Op 07/02/2023 voerde de politie van PZ Balen-Dessel-Mol een adrescontrole uit. De politie trof een andere bewoner aan op het adres: N. B.(...). Deze bewoner verklaarde dat betrokkene niet verblijft op het adres maar in een asielcentrum of een post van het Rode Kruis in Brussel zou verblijven. Hieruit dient te worden besloten dat betrokkene niet verblijft op het adres dat hij onze diensten heeft doorgegeven bij het verlaten van het opvangcentrum Zaventem, en bijgevolg als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat".

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2.2.4. De verzoeker betoogt dat de verweerder er volledig aan voorbijgaat dat hij twee weken op straat heeft gewoond en dat hij, voordat het besluit tot verlenging van de termijn van zes maanden aan de verzoeker werd betekend, naar het centrum in Jodoigne is gegaan waar hij een andere ICAM-afspraken had. Daarom zou de verweerder niet onkundig kunnen zijn van zijn verblijfplaats op het ogenblik dat de beslissing aan hem ter kennis werd gebracht. De verzoeker betoogt dat er dan ook geen sprake kon zijn van een "vlucht" in de zin van de Dublin III-verordening.

De Raad wijst er evenwel op dat de wettigheid van het bestreden besluit dient te worden beoordeeld op het ogenblik dat dit besluit werd getroffen, dit is op 15 februari 2023.

In de bestreden akte wordt als volgt gemotiveerd:

"Op 03/02/2023 had betrokkene zijn tweede ICAM-gesprek. Betrokkene was op de hoogte van al zijn opties en kon deze herhalen voor de ICAM-coach, en hij verklaarde het opvangcentrum te willen verlaten en te willen vertrekken naar een privéadres. Betrokkene verliet die dag het centrum en gaf als privéadres: (...). Op 07/02/2023 voerde de politie van PZ Balen-Dessel-Mol een adrescontrole uit. De politie trof een andere bewoner aan op het adres: N. B.(...). Deze bewoner verklaarde dat betrokkene niet verblijft op het adres maar in een asielcentrum of een post van het Rode Kruis in Brussel zou verblijven. Hieruit dient te worden besloten dat betrokkene niet verblijft op het adres dat hij onze diensten heeft doorgegeven bij het verlaten van het opvangcentrum Zaventem".

En:

"Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten."

Deze gegevens vinden steun in de stukken van het administratief dossier. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens het ICAM-gesprek op 3 februari 2023 aangaf niet te

willen meewerken aan een terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat, dat hij het opvangcentrum wou verlaten en naar een privéadres zou vertrekken. De verzoeker ondertekende een schrijven waarin hij zijn nieuw adres opgaf te Balen. Op 7 februari 2023 werd een woonstcontrole uitgevoerd op het door de verzoeker opgegeven adres, waaruit bleek dat een andere bewoner, N.B., op het opgegeven adres verbleef en deze aan de politie meedeelde dat de verzoeker in een asielcentrum of een Rode Kruis post te Brussel verbleef. De verzoeker betwist niet dat hij geen contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn vertrek of een nieuwe adreswijziging kenbaar te maken.

De verzoeker brengt hier tegenin dat hij via zijn raadsman een beroep heeft ingediend tegen de bijlage 26^{quater} en hij benadrukt dat het voor de Dienst Vreemdelingenzaken perfect mogelijk was om contact op te nemen met zijn raadsman om verder te informeren naar de verblijfplaats van de verzoeker.

Ten eerste wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing dateert van 15 februari 2023 en dat de verzoeker pas op 24 februari 2023 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring tegen de bijlage 26^{quater} d.d. 27 januari 2023 heeft ingediend. Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, was er van een beroep tegen de bijlage 26^{quater} dan ook geen sprake zodat het de verweerder bij het treffen van het bestreden besluit niet kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien heeft de verzoeker in zijn verzoekschrift van 24 februari 2023 uitdrukkelijk meegedeeld dat de verzoeker verblijft op het adres (...)straat 31 bus 4 te 2490 Balen en heeft hij in de uiteenzetting van de middelen gesteld: *“Verzoeker heeft wel zijn adres doorgegeven aan de Dienst Vreemdelingenzaken, met name (...)straat 31 bus 4, 2490 Balen. Verzoeker verblijft nog steeds op dit adres.”* Het feit dat de verzoeker op 24 februari 2023 beweerde dat hij nog steeds op het aan de Dienst Vreemdelingenzaken opgegeven adres te Balen verbleef, terwijl hij op dat moment reeds was gelokaliseerd in een kraakpand te Brussel en was overgebracht naar het opvangcentrum te Jodoigne, ondersteunt eerder de vaststelling van de verweerder dat de verzoeker is ondergedoken dan dat zij deze ontkracht.

De verzoeker voert verder aan dat de verweerder niet onwetende kon zijn dat er een risico op dakloosheid was voor hem toen de politie van Balen meldde dat de verzoeker in een centrum van het Rode Kruis te Brussel verbleef. De verzoeker meent dat hij door overmacht (dakloos) zijn adres gedurende twee weken niet kon opgeven.

Het kwam de verzoeker echter toe om zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of om te communiceren aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij dakloos was. Er valt niet in te zien waarom de verzoeker, ook indien hij enkele dagen dakloos was, aan de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou kunnen melden dat hij niet langer te Balen verbleef en waarom hij dan geen andere contactinfo kon doorgeven. Zonder deze informatie konden de politie en verweerder de rechtmatige verwachting hebben dat de verzoeker daadwerkelijk op het door hem opgegeven adres te Balen zou verblijven. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de diensten van de verweerder de verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk hebben gewezen op zijn verplichtingen inzake het meedelen van de correcte verblijfplaats. De verzoeker ontving en ondertekende op 5 januari 2023 een document ‘verklaring betreffende procedure’ waarin hij onder meer het volgende bevestigde: *“Ik bevestig kennis te hebben genomen van mijn verplichting om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk en op schriftelijke wijze op de hoogte te brengen bij elke wijziging van mijn effectief adres en desgevallend een nieuw adres te communiceren. Ik erken dat het niet tijdig melden hiervan gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van de procedure”,* en *“Ik bevestig een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B “Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit?”, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (EU) 604/2013”.* De verzoeker werd zodoende reeds van meet af aan op behoorlijke wijze in kennis gesteld van de verplichting om steeds zijn effectieve adres mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinprocedure. Het blijkt en de verzoeker betwist verder niet dat hij ook tijdens de navolgende ICAM-gesprekken de nodige uitleg kreeg over zijn opties en de gevolgen ervan.

De verzoeker betoogt dat uit geen enkel stuk uit het administratief dossier blijkt dat hij ondergedoken was. Het is echter niet onlogisch dat er geen positief bewijsstuk is van het onderduiken van de verzoeker, hetgeen inhoudt dat hij zich bewust onttrekt aan de tenuitvoerlegging van het overdrachtsbesluit. Dit betekent echter niet dat het onredelijk zou zijn om uit de vaststellingen, die uit het dossier blijken, af te leiden dat de verzoeker ondergedoken is. Derhalve dient te worden onderzocht of de verweerder op redelijke wijze uit de elementen van het dossier heeft gededuceerd dat de verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd.

De Raad herinnert eraan dat het Hof van Justitie zich in het arrest *Jawo* heeft uitgesproken over de vraag onder welke omstandigheden het bestuur ervan kan uitgaan dat een verzoeker om internationale bescherming “*onderduikt*”, zoals bedoeld in artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening, en of in dit kader van de overheid kan worden verwacht dat zij het bewijs levert dat de verzoeker om internationale bescherming werkelijk de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.

Het Hof heeft geoordeeld dat op de overheid geen bewijslast rust om aan te tonen dat de betrokkene zich intentioneel onttrekt aan de overdrachtsprocedure, maar dat de overheid reeds kan aannemen dat dit het geval is “*wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen*”, dit weliswaar op voorwaarde dat de betrokkene werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan.

De betrokken verzoeker behoudt echter de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten. Het gaat dus inderdaad om een weerlegbaar vermoeden. Het is dus niet vereist dat de betrokkene niet meer verblijft of woonachtig is op het opgegeven adres, maar het volstaat dat de betrokkene zijn opgegeven woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te stellen van zijn afwezigheid terwijl hij nochtans door de nationale autoriteiten werd gewezen op zijn verplichtingen in dit kader.

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker tijdens het ICAM-gesprek op 3 februari 2023 aangaf niet te willen meewerken aan een terugkeer naar de verantwoordelijke lidstaat, dat hij het opvangcentrum wou verlaten en naar een privéadres zou vertrekken. De verzoeker ondertekende een schrijven waarin hij zijn nieuw adres opgaf te Balen. Op 7 februari 2023 - dit is slechts vier dagen nadat de verzoeker had aangegeven op dit privéadres te gaan verblijven - werd een woonstcontrole uitgevoerd op het door de verzoeker opgegeven adres, waaruit bleek dat niet de verzoeker maar een andere persoon, N.B., op het opgegeven adres verbleef. Deze persoon deelde aan de politie mee dat de verzoeker niet daar, maar in een asielcentrum of een Rode Kruis-post te Brussel verbleef. Het blijkt voorts en het wordt door de verzoeker niet betwist, dat hij geen contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken om een nieuwe adreswijziging (van Balen naar Brussel vs. Jodoigne) kenbaar te maken. Aangezien de verwerende partij er door de politie van op de hoogte werd gesteld dat de verzoeker niet meer op het opgegeven adres te Balen verbleef, valt niet in te zien waarom zij de politie zou moeten gelasten om enkele dagen later nogmaals op dit adres te controleren.

In deze omstandigheden maakt de verzoeker niet aannemelijk dat op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onredelijke wijze wordt vastgesteld dat hij als ondergedoken dient te worden beschouwd.

De verzoeker betoogt dat hij twee weken later terug verbleef in een opvangcentrum te Jodoigne waar hij een afspraak had met een ICAM-coach en hij voert aan dat de verweerder niet kan motiveren dat hij voortvluchtig was aangezien hij op deze afspraak is verschenen.

Uit een schrijven van de sociaal assistent in opdracht van de directeur van het opvangcentrum van Fedasil te Jodoigne (zie stuk 6, stukken bij verzoekschrift) blijkt dat de verzoeker sinds 23 februari 2023 verblijft in een opvangcentrum van Fedasil te Jodoigne, nadat hij werd weggehaald uit het kraakpand in de Paleizenstraat te Brussel. Het verblijf van de verzoeker in dit opvangcentrum dateert evenwel van na het nemen van de thans bestreden beslissing. De wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, en niet op het moment van de feitelijke kennisname ervan. Voorts licht de verzoeker niet toe waarom hij de Dienst Vreemdelingenzaken meldde dat hij ervoor opteerde om het opvangcentrum te verlaten om op een privéadres te Balen te verblijven, terwijl hij hier vier dagen later al niet meer verbleef en blijkbaar doorreisde naar Brussel om er in een kraakpand te verblijven. Hieruit blijkt in elk geval dat de verzoeker aan de diensten van de verweerder een incorrect verblijfsadres heeft opgegeven, terwijl hij nochtans genoegzaam werd gewezen op zijn verplichting dienaangaande (zie *supra*).

De verzoeker citeert uit het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie en uit rechtspraak van de Raad en meent dat de verweerder deze rechtspraak verkeerd toepast. De verzoeker benadrukt dat de verlenging van de termijn een uitzondering moet blijven en hij meent dat dit in zijn geval niet gerechtvaardigd is nu de verweerder weet waar hij zich bevindt. Tevens meent de verzoeker dat hij door overmacht (dakloos) zijn

adres gedurende twee weken niet kon opgeven. De verzoeker meent dat in deze omstandigheden niet kan worden vastgesteld dat hij ondergedoken was in het licht van het arrest *Jawo* van het Hof van Justitie.

Het is juist dat het Hof van Justitie in het arrest *Jawo* zich verzet tegen een gemakkelijke verlenging van de overdrachtstermijn (punten 52 en 60), dat de verlenging van deze termijn "*uitzonderlijk*" moet blijven en dat er concrete indicaties moeten zijn voor het onttrekken aan de overdracht. Tegelijk stelde het arrest *Jawo* echter dat het buiten bereik blijven van de nationale autoriteiten om de overdracht te voorkomen, wordt vermoed wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, hetgeen *in casu* het geval is. Het weze herhaald dat op het ogenblik dat het bestreden besluit werd genomen, de verweerder niet wist waar de verzoeker zich precies bevond en dit onweten is aan het gedrag van de verzoeker toe te schrijven die de diensten van de verweerder er, niettegenstaande hij nadrukkelijk op zijn verplichtingen werd gewezen, niet van op de hoogte heeft gesteld dat hij niet op het opgegeven adres te Balen zou verblijven maar elders. Het gegeven dat de verzoeker na het nemen van de bestreden beslissing alsnog opduikt, doet hier niet anders over denken. De wettigheid van de bestreden beslissing moet worden beoordeeld op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen. Het kwam de verzoeker toe om zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of om te communiceren aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij eventueel dakloos was. Zonder deze informatie konden de politie en verweerder de rechtmatige verwachting hebben dat de verzoeker daadwerkelijk op het door hem opgegeven adres te Balen zou verblijven.

De verzoeker verwijst naar 's Raads arresten met nummers 278 132 van 29 september 2022 en 153 674 van 30 september 2015. Deze arresten hebben evenwel geen precedentenwerking. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken en die blijken uit de bestreden akte en het voorliggende administratief dossier. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van het bestreden besluit te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. In de thans voorliggende zaak kon de verzoeker niet worden aangetroffen op het door hem opgegeven adres en werd door de persoon die wel op dit adres verblijft aangegeven dat de verzoeker in een niet nader genoemd opvangcentrum of Rode Kruis-post te Brussel zou verblijven.

In de zaak met betrekking tot 's Raad arrest met nummer 278 132 van 29 september 2022 gaven de bewoners van het betrokken pand daarentegen uitdrukkelijk te kennen dat de betrokkene wel degelijk op het door de verzoeker om internationale bescherming opgegeven adres verbleef, hoewel hij tijdens twee woonstcontroles niet kon worden aangetroffen. In de zaak met betrekking tot 's Raad arrest met nummer 153 674 van 30 september 2015 vormt het voorwerp van het beroep tegen twee beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26^{quater}), terwijl thans een besluit tot verlenging van de Dublintransfer voorligt.

Wat artikel 41 van het Handvest betreft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bepaling niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Europese Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). De verzoeker kan zich ten aanzien van de nationale autoriteiten dan ook niet dienstig beroepen op een schending van artikel 41 van het Handvest. Dit neemt echter niet weg dat de verzoeker zich wel kan beroepen op een schending van het hoorrecht en het recht op behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest. Dit houdt onder meer het recht van eenieder in om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem bezwarende individuele maatregel wordt genomen. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie vormt het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82) en maakt dit hoorrecht tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest, Pb.C. 14 december 2007, afl. 303; Zie ook HvJ 18 december 2008, C349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

In zoverre de verzoeker zich beroept op een schending van het hoorrecht en het recht op behoorlijk bestuur naar Unierecht, merkt de Raad op dat het bestreden besluit inderdaad kadert binnen het Unierecht, nu het is getroffen in toepassing van artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening en het een

beslissing betreft die de belangen van de verzoeker op nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hoorrecht en het recht op een behoorlijk bestuur naar Unierecht is in principe dan ook van toepassing.

De Raad stelt in dit kader tevens vast dat de verzoeker voorafgaand aan het treffen van het bestreden besluit de gelegenheid heeft gehad om gehoord te worden en voor zijn belangen op te komen en dat hij hier ook gebruik van heeft gemaakt. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een ICAM-gesprek had op 3 februari 2023. Tijdens dit gesprek verklaarde de verzoeker dat hij het opvangcentrum wenste te verlaten en gaf hij een privéadres te Balen op als verblijfsadres. Op 7 februari 2023 - dit is slechts vier dagen nadat de verzoeker had aangegeven dat hij op dit privéadres zou gaan wonen - voerde de politie van de politiezone Balen-Dessel-Mol een adrescontrole uit. De politie trof op het adres een andere bewoner aan: N.B. Deze bewoner verklaarde dat de verzoeker niet verblijft op het adres maar in een asielcentrum of in een post van het Rode Kruis te Brussel. De verweerder benadrukt nog dat de verzoeker geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en hij geen contact opnam met de Dienst Vreemdelingenzaken. Dat de verzoeker na de adrescontrole en voorafgaand aan het treffen van het bestreden besluit niet nogmaals kon worden gehoord, is te wijten aan de verzoeker zelf. De verzoeker kon niet worden aangetroffen op het adres dat hij vier dagen eerder zelf had aangeduid als zijn verblijfplaats en de aangetroffen bewoner verklaarde dat de verzoeker elders (in een asielcentrum of Rode Kruis-post te Brussel) verbleef. De verzoeker werd nochtans op zijn verplichtingen gewezen (zie *supra* en *infra*) zodat het hem toekwam om zijn werkelijke verblijfplaats te communiceren, of om te communiceren aan de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij eventueel dakloos was en via andere wijze (telefonisch) kan worden bereikt. De verzoeker kan het de verweerder dan ook niet aanwrijven dat hij voorafgaand aan het treffen van het bestreden besluit tot verlenging van de termijn voor de Dublintransfer niet nogmaals werd gehoord. De bewering van de verzoeker dat hij bij een eventueel gehoor deze en gene elementen had naar voor kunnen schuiven, doet hieraan geen afbreuk.

De verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn betoog dat de verweerder enkel kan besluiten dat er sprake is van onderduiken (zodat de termijn voor de Dublintransfer tot 18 maanden wordt verlengd) wanneer de gevolgen van een onderduiking, zoals bedoeld in artikel 29 van de Dublin III-verordening, hem werden uitgelegd en hij hierover op geldige wijze werd ingelicht.

Het Hof van Justitie heeft immers enkel het volgende gesteld:

“Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.

In dat verband dient te worden opgemerkt dat de lidstaten, zoals de Bondsrepubliek Duitsland ook daadwerkelijk lijkt te hebben gedaan, uit hoofde van artikel 7, leden 2 tot en met 4, van de opvangrichtlijn de mogelijkheid kunnen beperken voor asielzoekers om hun woonplaats te kiezen en kunnen verlangen dat zij vooraf een administratieve toestemming verkrijgen om die plaats te verlaten. Bovendien bepaalt artikel 7, lid 5, van die richtlijn dat de lidstaten van verzoekers verlangen dat zij hun adres bekendmaken bij de bevoegde autoriteiten en eventuele adreswijzigingen onverwijld aan die autoriteiten doorgeven.

Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.” (HvJ 19 maart 2019, Jawo t. Duitsland, C-163/17, 62-65)."

Hieruit blijkt enkel dat de verzoeker diende te worden ingelicht over de verplichting die op hem rust om adreswijzigingen onverwijld mee te delen aan de bevoegde autoriteiten. Uit het administratief dossier blijkt, zoals hoger reeds werd vastgesteld, dat de diensten van de verweerder de verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk hebben gewezen op diens verplichtingen inzake het meedelen van de correcte verblijfsplaats. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 5 januari 2023 een document ‘verklaring betreffende procedure’ heeft ontvangen, waarin onder meer op het volgende wordt gewezen: *“Ik bevestig kennis te hebben genomen van mijn verplichting om de Dienst Vreemdelingenzaken zo snel mogelijk en op schriftelijke wijze op de hoogte te brengen bij elke wijziging van mijn effectief adres en desgevallend een nieuw adres dien te communiceren. Ik erken dat het niet tijdig melden hiervan, gevolgen kan hebben voor het verdere verloop van de procedure”*, en *“Ik bevestig een exemplaar gekregen te hebben van de brochure B “Ik zit in de Dublinprocedure – wat betekent dit?”, informatie voor verzoekers om internationale bescherming in het kader van een Dublinprocedure in gevolge van artikel 4 van de Verordening (EU) 604/2013”*, waarop de verzoeker telkens bevestigend antwoordde. De verzoeker werd zodoende op behoorlijke wijze in kennis gesteld van de verplichting om steeds zijn effectieve adres mee te delen aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van de Dublinprocedure. Nu de verzoeker blijkens de stukken van het administratief dossier bovendien reeds enkele dagen na de opgave van een verblijfsadres te Balen hier niet meer bleek te verblijven en hij de diensten van de verweerder hiervan niet op de hoogte bracht en hij evenmin een nieuw adres of het kraakpand te Brussel heeft opgegeven als werkelijke verblijfplaats, is het niet onredelijk of in strijd met artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening dat de verweerder heeft besloten dat de verzoeker als ondergedoken dient te worden beschouwd derwijze dat de termijn voor de Dublintransfer wordt verlengd tot 18 maanden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of op onredelijke wijze tot het bestreden besluit is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van artikel 29 van de Dublin III-verordening kan niet worden aangenomen. Evenmin wordt een kennelijke appreciatiefout aangetoond of een schending van het hoorrecht en het recht op een behoorlijk bestuur naar Unierecht.

2.3. Het enig middel is, in zijn beide onderdelen, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE